

[Alfred Jensen.]

sig ved ordet mægling, og det ærede medlem sagde, at det var begrundelsen for hans partis stilling til de forslag, der her forelå. Han mente, at man øgede mulighederne for mægling, hvis de foreliggende forslag blev vedtaget, medens han derimod mente, at de forslag, jeg på den kommunistiske gruppe vegne har stillet, ville besværliggøre mægling. Nej, forholdet er det, at de afstemningsbestemmelser og udsættelsesbestemmelser, der findes i mæglingsloven, er blevet udnyttet til at favorisere Arbejdsgiverforeningens nej-politik, og derfor har disse bestemmelser, som har været gældende indtil nu, ikke fremmet mæglingstanken, men tværtimod besværliggjort forhandlingerne.

Når man nu gennemfører de foreslåede forlængede udsættelsesfrister, vil det blive endnu vanskeligere at nå frem til et antageligt resultat for arbejderne, for det er jo arbejderne, der er den svage part i dette foretagende; så kan man vende og dreje det, hvordan man vil. Dertil må man tage i betragtning, at truslen om statsindgreb jo føres frem ustandselig. Den ligger bag hele diskussionen. Hvis ikke der opnås tilslutning til de forslag, forligsmanden stiller, så har man statsindgrebet i baggrunden, og det er jo det, der har forstyrret alle forhandlingsmuligheder i de senere år i forbindelse med sammenkædningerne, der har betydet, at adskillige af de resultater, der blev opnået ved forhandlinger i underorganisationerne, blev skubbet til side og ikke taget med i forligsmandsforslagene.

Nu er man så glad for det, der er opnået hidtil, og det kan man selvfølgelig være, eftersom der er overenskomster, der er vedtaget; men ser man på omstændighederne, og ser man på den tilslutning, der er opnået i visse fag, skal man gøre sig klart, at hvis ikke Arbejdsgiverforeningen viser sig mere villig over for de berettede krav, der er fremført angående arbejdstidsforkortelse og angående løntillæg til de lavtlønnede, kan resultatet ved urafstemningerne let blive, at forslagene falder. De tal, der foreligger fra Arbejdsmandsforbundet og fra Kvindeligt Arbejderforbund ved urafstemningerne, kunne ikke engang opvise 60 pct. ja-stemmer for det, der forelå, og det viser os, at selve

det apparat, der her er bygget op, ikke giver mulighed for, at arbejderne kan få de berettede ønsker opfyldt. Når man så i denne forbindelse samtidig diskuterer tvungen voldgift, siger det sig selv, at så gavner man ikke den svage part, så gavner man kun ledelsen af Arbejdsgiverforeningen, som den ene gang efter den anden har optrådt negativt over for de berettede ønsker, der er fremført.

Jeg har ikke i mit første indlæg talt om pressens stilling, men det er klart, at når man fører tanken frem om at indføre voldgift på dette område, kan det ikke være til typografernes fordel, det må være til deres skade. Alle erfaringer viser, at hvor man har tvungen voldgift, ja, jeg kan også sige, hvor man har frivillig voldgift, således som man havde det under krigen, har det været til skade for lønmodtagerne. Under besættelsen var det ikke muligt, til trods for at der sad flere nationaløkonomer, eller måske netop på grund deraf, i den høje ledelse, der skulle afgøre overenskomsternes udseende, at finde frem til at give arbejderne rimelige lønforhøjelser, rimelige tillæg, og det på trods af at der tjentes penge i et sådant omfang, som vi sjældent har set magen til her i Danmark. Det var en uretfærdighed at gennemføre noget sådant, og netop derfor har vi vendt os imod den tanke. Man må også gøre sig klart, at typograferne er arbejdere, lønarbejdere som andre. Det arbejde, de udfører, skal de også have mulighed for at blive tjent for på en sådan måde, at de kan være tjent med det; men gennemfører man det, som man nu truer med — jeg kan se, det har ingen chance for at blive gennemført nu, men man holder stadig en diskussion åben — er det et slag imod typografernes medbestemmelsesret om løn- og arbejdsvilkår, et slag imod typografernes sociale stilling, og det vil vi vende os imod med al vor styrke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen af *Alfred Jensen m. fl.* (se sp. 1828) *forkastedes* med 128 stemmer mod 5.

Ændringsforslag nr. 2 uden for betænkningen af *Alfred Jensen m. fl.* (se sp. 1828) *forkastedes* med 137 stemmer mod 5.